

det ganske vist paa et Tidspunkt, da det jo var en ganske ufarlig Demonstration, idet Vedtagelsen var sikret. Jeg tror, at Forsøget paa at adskille Banken i en levedygtig forholdsvis mindre Bank og en likviderende Afdeling ikke den Gang var gennemførligt. Der er ganske vist fulgt store Tab af den Ordning, som blev gennemført, men jeg tror, at en rolig Vurdering af Forholdene vil føre til, at disse Tab alligevel er mindre end de, der vilde være blevet Resultatet af, at man havde nægtet Garantien hin kritiske Dag. Thi hvem tør sige, hvor mange Banker der saa var gaaet med? Hvem tør sige, hvor mange Erhvervsvirksomheder der saa havde maattet lukke Dagen efter? Og hvem tør vurdere den Indfyldelse, en modsat Ordning vilde have haft paa Udlandets Opfattelse af Danmarks Bankvæsen? Nu derimod forekommer Tiden mig at være inde til at tage Spørgsmaalet op, og jeg vil der gerne minde om, at det Udvalg, der var nedsat til Behandling af Spørgsmaalet sidste Gang, i sin Betænkning skrev, at nu var der Enighed om, at Arbejdet for Afviklingen burde begynde, og det fortsatte: Udvalget har derfor opfordret Ministeren til at lade paabegynde en indgaaende Undersøgelse af alle Bankens Forhold samt Forberedelse af Forslag til en Nyordning, og Ministeren har erklæret sig indforstaaet hermed og er enig med Udvalget i, at der snarest muligt optages et Arbejde med Bistand af Rigsdagens Landmandsbank-Udvalg, Repræsentanter for Nationalbanken, de private Banker samt Erhvervslivet. Og her vil jeg gerne i Tilslutning til det Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har rettet til Ministeren, bede Ministeren oplyse, hvorledes denne Beslutning er udført, navnlig ogsaa, paa hvilken Maade Samarbejdet med Nationalbanken, private Banker og Repræsentanter for Erhvervslivet er ført ud i Livet. Medens jeg er ved dette Spørgsmaal, vil jeg endelig ogsaa spørge Ministeren, om han er bekendt med de Rygter af meget præcis Art, som svirrer rundt i disse Dage, om iøjnefaldende Uligheder i Fremgangsmaaden overfor forskellige af Bankens Debitorer, om Ministeren er i Stand til at afkræfte disse Rygter eller bekræfte dem. Hvis de bekræftes, maa der vist fra alle Sider være Enighed om, at saa maa ogsaa Kursen lægges om paa afgørende Maade.

Ogsaa Valutaspørgsmaalet har jo været til Debat i Sommerens Løb. Det var jo der, det gik saa haardt til, at Potteskaarene røg om Hovedet paa den højt-

ærede Statsminister og det ærede Medlem Hr. Rode, naar de talte fortroligt sammen, navnlig om Trontalen i Fjor og om den Stilrettelse, som det ærede Medlem Hr. Rode med Bistand af det ærede Medlem Hr. Zahle havde foretaget. Det hørtes over hele Nabolaget, naar de Herrer hvi-skede de ømme Ord til hinanden. Det kunde være interessant at vide, om Trontalen i Aar — denne Trontale, der ifølge „Politiken“ var, som en Trontale skal være, hvorved underforstaas: indholdsløs — ogsaa er gennemset af det ærede Medlem Hr. Rode. Men det faar vi vel ikke at vide, det hører til de søde Hemmeligheder, som de to Parter har med hinanden til næste Opgør. Det, Offentligheden fik ud af denne Tête-à-tête, var, at det ærede Medlem Hr. Rode godtgjorde, at naar Statsministeren har kaldt sin Valutapolitik for klar og maalbevidst, saa beror det paa en Erindringsforskydning hos Statsministeren; tværtimod, Statsministeren har svinget mange Gange, siger det ærede Medlem Hr. Rode, og det lyder overbevisende for en Gangs Skyld. Men det ærede Medlem Hr. Rode har dog svinget mere endnu. I Efteraaret 1923 udtalte det ærede Medlem, at vi overfor Udlandet ikke kunde være bekendt at nedskære. I Efteraaret 1924 gik det ærede Medlem mod den af Ministeriet fremsatte Tanke at stabilisere ved 62 med Mulighed for Højnelse til 72. Det skete under de Forhandlinger i Valutaraadet, som den højtærede Finansminister har hentydet til, og da Ministeren nu selv er begyndt at henvise til disse Udvalgsforhandlinger, skal jeg her gentage, hvad jeg tidligere har skrevet, at jeg opfordrer Ministeren til at offentliggøre disse Forhandlinger.

Men jeg fortsætter med det ærede Medlem Hr. Rodes Svingning. I Efteraaret 1925 faar vi Godkendelsen af Trontalen og i Begyndelsen af Oktober Fremsettelsen af Udtalelsen om, at Muligheden af en Nedskæring til 90 nu maatte anses for udelukket under Henvielse til Statsministerens Trontale og til Erhvervenes samstemmende Udtalelse. Det er denne Udtalelse, som det ærede Medlem senere her fra Talerstolen har betegnet som temperamentsfuld — „temperamentsfuld“ er et meget sigende Ord i den Forbindelse. Umiddelbart efter kommer saa Svingningen. Den begynder, men først den 19. Februar 1926, paa et Tidspunkt, da Kronen staar i 96—97, har de Radikale samlet sig sammen til at stille et Forslag om Nedskæring til 91. Der